

ZLOČIN U KRUŠEVU

IZVJEŠTAJI SA SUĐENJA

05.05.2010.godine - čitanje optužnice, dokazni postupak

Izveštava Tino Bego, Documenta, centar za suočavanje s prošlošću, Zagreb

Postupak pratili: Tino Bego, Documenta, Zagreb, Maja Kovačević Bošković, Građanski odbor za ljudska prava, Zagreb. Predstavnici medija : Novine VOX, Slobodna Dalmacija i Zadraski list.

Predsjednica Vijeća otvorila je zasjedanje, objavila predmet glavne rasprave kao i sastav Vijeća. Stranke u postupku nisu stavile primjedbe na sastav Vijeća.

Konstatirano je da su na raspravu pristupile sve pozvane osobe kao i svjedok M.R., dok nije pristupio II optuženik Davor Tošić, koji je pozvan preko oglasne ploče, s tim da se istom sudi u odsutnosti temeljem pravomoćnog rješenja o suđenju u odsutnosti Županijskog suda u Zadru broj: Kv-135/97 od 25. lipnja 1997. godine.

Svjedok M.R. zamolio je da prisutni predstavnici medija koji su nazočni na raspravi njegovo ime i prezime ne spominju u medijima, jer bi isti imao neugodnosti.

Predsjednica vijeća svjedoka je uputila da može tražiti isključenje javnosti dok iskazuje, no isti to nije želio već je rekao da će govoriti istinu, no da jedino traži da se ne spominje njegovo ime i prezime. Nakon toga predsjednica vijeća upozorila je predstavnike medija da ne spominju ime i prezime, niti inicijale, a niti cjelovite podatke svjedoka prilikom pisanja o raspravi.

Rješenje Vijeća:

Održat će se glavna rasprava i ista je javna.

Predsjednica vijeća utvrdila je **istovjetnost** podataka **optuženika** s podacima u optužnici broj: KT-266/97., od 18. lipnja 1997.godine.

Čitanje optužnice¹

Glavna rasprava započela je čitanjem optužnice ŽDO u Zadar pod brojem KT-266/97., od 18. lipnja 1997. godine, kojom se optuženicima stavlja na teret da su:

dana 19. prosinca 1991.godine u Kruševu – predjelu zv. Karamarkuša, tijekom oružanog sukoba između bivše tzv. JNA i srpskih paravojnih postrojbi i oružanih snaga RH, kao pripadnici tzv. 4. lake obrovačke brigade vojske tzv. RSK, prihvativši i provodeći na privremeno zaposjednutom području velikosrpsku politiku vojnog osvajanja i izdvajanja dijela teritorija RH, protivno odredbama čl. 3. toč. a Konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata iz 1949. godine i čl. 4. toč. 2. a i čl. 13. toč. 2 Dopunskog protokola uz navedenu konvenciju, projektilima iz vatrenog oružja lišili života Hrvata Milu Brkić pok. Kuzmana, rođenog 1911. godine u Kruševu, koji nije pružio nikakav otpor, na način da je najprije II-optuženi Davor Tošić u Milu Brkića iz pištolja ispalio više metaka, a kad je isti pao na zemlju i počeo jaukati i zapomagati, I-optuženi Milan Jurjević iz svoje poluautomatske puške u

¹ Podsjetimo se da je u ovom predmetu prvi put donesena prvostupanjska presuda broj: K-394/97 od 01.12.1997.godine kojom su optuženici oslobođeni optužbe. Protiv navedene presude ŽDO Zadar podnio je žalbu, koju je VSRH Rješenjem broj: Kž-107/98 prihvatio i ukinuo presudu prvostupanjskog suda i predmet vratio na ponovno suđenje.

Nadalje, Županijski sud u Zadru u ponovljenom postupku donio je presudu broj: K-86/00 od 15.09.2005. godine, kojom su optuženici proglašeni krivima. Protiv navedene presude stranke su uložile žalbe te je VSRH Rješenjem broj: Kž-972/05 od 14.03.2007.godine prihvatio žalbe optuženika i ukinuo presudu prvostupanjskog suda i predmet vratio sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Milu Brkića ispalio još tri projektila od čega je on na mjestu ostao mrtav, a nakon toga su se kamionom udaljili ostavivši mrtvo tijelo na mjestu zločina.

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba sudjelovali u ubijanju civilnog stanovništva, pa su time počinili kazneno djelo protiv civilnog stanovništva i međunarodnog prava, ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva, označeno čl.120 st.1 OKZRH.

Nakon upita predsjednice vijeća da li je razumio optužnicu I-optuženik odgovorio je potvrdno te je rekao da je uznemiren, ali da redovito uzima terapiju koju mu je pripisao psihijatar. Nakon toga je upozoren u smislu čl. 3. i 4. ZKP-a da ima pravo očitovati se o svim činjenicama i dokazima koji ga terete, da ima pravo iznijeti sve činjenice i dokaze koje mu idu u korist, te da nije dužan iznositi svoju obranu niti odgovarati na pitanja.

I-optuženik je izjavio da je razumio sadržaj prava koja su mu priopćena i da je za branitelja angažirao Ivicu Ivanića, odvjetnika iz Zadra, te da će iznijeti svoju obranu, ali na kraju dokaznog postupka.

I-optuženik je izjavio da se **ne osjeća krivim** za kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret.

Kako se **II optuženiku sudi u odsutnosti**, smatra se da se i on očitovao da se ne smatra krivim, tim više jer je iznoseći obranu dana 12. svibnja 2009. godine iskazao da se na smatra krivim.

Dokazni postupak

Svjedočenje svjedoka M.R.

Predsjednica vijeća upozorila je svjedoka na dužnost iskazivanja istine i na posljedica lažnog iskazivanja, te da nije dužan odgovarati na pojedina pitanja, ako je vjerojatno da bi time izložio sebe ili svog bližnjeg rođaka teškoj sramoti, znatnoj materijalnoj šteti ili kaznenom progonu.

Svjedok je iskazao da je poznao pok. Milu Brkića kao i njegove sinove Grgu i Duška – lugara i Antu. Rekao je da je za vrijeme rata bio u Civilnoj zaštiti Republike Srpske Krajine sa štabom u Obrovcu i da mu je nadređeni bio Paravinja, po činu je bio kapetan ili major, no da mu ne zna točno ime, da mu je ime oca bilo Joca i da je radio kao referent u Općini.

Iskazao je kako je imao nekakvu pušku i da je dužio naoružanje, a zadaća im je bila osiguravanje mostova, čuvanje su Manastir Krupu, sahranjivali leševe ljudi.

Nadalje, svjedok je iskazao da je u polovini prosinca 1991. godine Civilna zaštita bila kod kuće Renata Tomljanovića i to u predjelu koji se zove Burevača, između Kruševa i Obrovca, no misli da predio Burevača pripada mjestu Kruševo.

Svjedok se sjeća da je u polovini prosinca 1991. godine kod kuće Renata Tomljanovića pješice došao Mile Brkić, Hrvat iz Kruševa, u nekakvom jadnom mantiliću. Isti je svjedoku, pored kojeg su stajala dva policajca, rekao da mu je vojska Republike Srpske Krajine zapalila kuću i sijeno te da to ide prijaviti miliciji u Obrovac. Jedan od policajaca je prevezao automobilom Milu Brkića do policije i nakon 20-tak minuta ga je dovezao natrag do kuće Renata Tomljanovića.

Nakon što su pojeli večeru Mile Brkić, koji je bio nenaoružani civil, je svjedoku rekao da ide kući, budući je već sumrak.

Nadalje, svjedok je iskazao kako je, nakon što je Mile Brkić krenuo svojoj kući od kuće Renata Tomljanovića, došao Mile Berber zvani „Žilavi“ iz Bilišana, po nacionalnosti Srbin, koji je bio u nekakvoj vojnoj formaciji stacioniranoj u Kruševu, što je svjedoku poznato iz pričanja Mileta Berbera, bio je naoružan automatskom puškom i vidio je Milu Brkića koji je pješice krenuo prema Kruševu, te je isti krenuo također pješice prema Kruševu, a nakon čega su oni iz Civilne zaštite krenuli autom – vojnim „Daicom“ kući u Žegar.

Svjedok je iskazao da su slijedeći dan dolaskom do kuće Renata Tomljanovića od nadređenog saznali da je Mile Brkić ubijen te im je naloženo da odu u ambulantu u Obrovac kod doktora Paje Barbulovića po deke i da sahrane Mileta Brkića. Svjedok je pronašao Brkićev leš u predjelu Rudnika, a da li se taj predio zove Karamarkuša, nije mu poznato jer nije iz Kruševa.

Tijelo pokojnog Mile Brkića zamotali su u deke te su ga „tamićem“, kojeg je vozio Jovo Majstorović, odvezli do obiteljske grobnice i sahranili.

U civilnoj zaštiti sa svjedokom bili su: Petar Milić pok. Teodora iz Bogatnika, Petar Nanić iz Žegara, Pajo Vukčević, pok. Čedo Dagela, pok. Blajo Grozdanić, a za Paju Dopuđa nije siguran je li bio. Navedeno je ispričao Grgi Brkiću, sinu pokojnika, i to na autobusnom kolodvoru u Zadru 1997. godine.

Svjedok je iskazao da je u pozivu za svjedočenje vidio da je optuženik Milan Jurjević, koji je prisutan u sudnici, ali da on nikada nije čuo da je isti ubio Milu Brkića. Milan Jurjević nije bio u Civilnoj zaštiti, već je utovarivao i istovarivao robu u „Bukovčanki“ – trgovačkom poduzeću sa sjedištem u Obrovcu.

Svjedok je nadalje iskazao da pretpostavlja da je Mile Brkić ubijen iste večeri kad je krenuo od kuće Renata Tomljanovića, jer su ga oni slijedeći dan sahranili, te da nije vidio da bi netko od službenih osoba utvrdio smrt Mile Brkića, jer oni iz Civilne zaštite nisu zvali doktora. Isto tako, ne sjeća se da li je netko iz Stanice milicije Obrovac dolazio na lice mjesta, sačinio zapisnik, fotografirao tijelo. Nitko od vojske RSK nije dolazio na groblje, a ne sjeća se da je vojska nešto poduzimala u vezi smrti Mile Brkića.

Nakon predočenog iskaza svjedoka Jovana Dopuđa, zvanog „Jovo“, svjedok je iskazao da Dopuđ sigurno zna da je Milu Brkić usmrtio „Žilavi“, samo što to ne želi to reći. Svjedok je iskazao da je siguran kako je „Žilavom“ prezime Berber, a ime Mile, ime oca Stevan, a majke Boja, i da je isti iz Bilišana, da ne poznaje niti jednu drugu osobu pod nadimkom „Žilavi“ te da mu prezime sigurno nije Olujjić.

Nadalje, svjedok je iskazao da poznaje Aleksu Milića, budući mu je zet i da mu je sve rekao o smrti pok. Mile Brkića.

Nakon što je svjedoku predočen iskaz svjedoka Dragana Župana, svjedok je iskazao kako ne vjeruje da bi njegov zet Aleksa Milić rekao Marinku Ljubojeviću da je Milu Brkića ubio Davor Tošić, da je to po njemu totalna laž.

Na pitanje predsjednice vijeća, svjedok je odgovorio kako ne bi mogao točno pokazati mjesto gdje je našao leš pokojnika, ali bi mogao približe pokazati krug od 100 – 200 metara gdje je bio leš.

Na posebna pitanja zamjenika ŽDO Zadar, svjedok je odgovorio da je poznavao Milu Berbera zvanog „Žilavi“, da je isti bio žgoljav, pravio se lud, no nije bio lud, a da je znao da će ubiti Milu Brkić, zadržao bi Milu Brkiću, jer ne bi mogao „Žilavog“, budući je bio blesav. Nadalje je rekao da mu nije palo na pamet da će se dogoditi to što se dogodilo.

„Žilavi“ je umro na Kosovu, navodno je imao rak, pripadao je nekoj vojnoj jedinici, bio je na bojišnici, a kojoj je jedinici pripadao mogao bi znati Jovo Dopuđ.

Na posebna pitanja branitelja I-optuženika, svjedok je odgovorio da je Mile Berber imao šarenu uniformu i da je na ramenu nosio pušku, da je Mile Brkić mogao ići samo jednom cestom prema Kruševu te da od kuće Tomljanovića do mjesta gdje je našao leš ima više od jednog kilometra.

Na posebna pitanja branitelja II-optuženika, svjedok je odgovorio kako su istom cestom morali ići Mile Brkić i Mile Berber, a po procjeni svjedoka možda je Mile Brkić odmaknuo oko 400 metara prije nego je krenuo Mile Berber.

Rekao je da nikakve čahure nije uočio oko tjela, ali da ih nije ni tražio.

Svjedok je naveo da je hiljadu posto siguran da je Mile Berber ubojica Mile Brkića te da su to pričali na groblju kad su sahranjivali Brkića. Rekao je i da je čuo da je I-optuženik priznao ubojstvo, no da ga nije počinio.²

² Pogledati zapažanja monitora na kraju izvještaja.

Na posebno pitanje člana vijeća, svjedok je odgovorio da su prilikom polijeganja tijela pok. Mile Brkića u deku morali jednu pokojnikovu nogu ispraviti, jer je već bila ukočena.

Rješenje Vijeća

Očevid na licu mjesta zakazan je za dan 11. svibnja 2010. godine u 10,00 sati.

Telefonski samo od predsjednice vijeća obaviješteni da je nakon obavljenog očevida izdan Nalog za balističko vještačenje.

Zapažanja monitora:

- *Predsjednica vijeća propustila je unijeti u zapisnik da je svjedok iskazao kako optuženi Jurjević nije mogao ubiti, da su ga na priznanje prisilili i da je samo iz straha priznao.*

27. 10. 2010. – čitanje optužnice, izjašnjavanje o krivnji, dokazni postupak

Izvjestava: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava

Suđenje prate i: Nenad Marić – OSCE, Božica Svilčić – „Slobodna Dalmacija“, Anđela Marić – „TV VOX“, Minja Gugić – „Zadarski list“

Predsjednica vijeća je prozvala pozvane te je konstatirala da II.-optuženi Davor Tošić, iako je uredno primio poziv u Stanišićima u Republici Srbiji, nije pristupio na današnje ročište. U odnosu na njega postoji pravomoćno rješenje Županijskog suda u Zadru o suđenju u odsutnosti od 25. lipnja 1997. g. Navela je i da je isti već iznio svoju obranu pred sudom u Beogradu te zaključila kako ovo, dakle, nije tipično suđenje u odsutnosti. Podsjetila je prisutne da su u ovom postupku prvostupanjske presude već dva puta ukidane od strane VsRH.

Zbog proteka dvomjesečnog roka glavna je rasprava počela iznova.³ Konstatirano je uzimanje osobnih podataka i čitanje optužnice. Optuženiku su izrečena njegova prava u kaznenom postupku, nakon čega se isti u odnosu na optužnicu izjasnio da ju je razumio te da se ne osjeća krivim, i da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka.

Kako se II.-optuženiku sudi u odsutnosti, smatra se da se i on očitovao kako se ne smatra krivim, tim više što je iznoseći svoju obranu dana 12. svibnja 2009. g. iskazao da se ne smatra krivim.

DOKAZNI POSTUPAK

Svjedok MIRKO LUKIĆ

Naveo je da je on djelatnik PU Zadar Odjela za ratne zločine te da je kao djelatnik policije ispitivao I.-opt. Jurjevića prilikom obavijesnog razgovora u jesen 1997. godine, prilikom čega prema njemu nije primjenjivao nikakvu prisilu, razgovor se odvijao normalno. Isti je svjedok u siječnju 1997. godine obavljao ekshumaciju leša Mile Brkića. Na pitanje zastupnika optužbe kako je uopće došlo do tog obavijesnog razgovora isti je ustvrdio da I.-opt. Jurjevića u PP Obrovac zasigurno nitko nije doveo, nego misli da se on sam ondje javio. Naime, u policiji su službenicima koji rade na izdavanju dokumenata dali uputu da osobe koje dođu ondje po dokumente, a mogle bi imati saznanja o ratnim

³ U skladu s odredbom čl. 310. st. 3. Zakona o kaznenom postupku odgođena glavna rasprava mora početi iznova ako je odgoda trajala dulje od dva mjeseca. Prošlo ročište je održano 05. svibnja 2010. godine.

zločinima, upute njemu, jer on radi u policiji u Zadru. U takvim je slučajevima on dolazio u Obrovac, a vjerojatno je i u ovom slučaju to bilo tako. O tome da bi I.-okr. Jurjević imao neka važna saznanja njega je obavijestio načelnik za kriminalističku policiju PP Obrovac Vladimir Virovac. Obavijesni razgovor je trajao oko dva sata, a koliko je prije toga Jurjević bio u PP Obrovac do njegova dolaska, svjedok nije mogao precizno reći, no minimalno četrdeset minuta, koliko je njemu trebalo da iz Zadra stigne u Obrovac.

Svjedokinja DRAGICA JURJEVIĆ (majka I.-optuženika)

Nakon što je upozorena da temeljem čl. 234. st. 1. toč. 2. ZKP-a⁴ nije dužna svjedočiti, ista se očitovala da će svjedočiti. U svom iskazu je navela da su policajci njenog sina Milana držali u policijskoj postaji od 08,00 sati ujutro pa sve do navečer do 18,00 sati, kada je k njoj došao policajac i rekao joj da će Milan ići u Zadar u pritvor. Ona kao majka želi znati tko je to „servirao“ i da se to što prije završi.

Svjedok STANKO MIJIĆ

U svom iskazu je naveo da je prije rata radio kao direktor „Bukovčanke“ u Obrovcu te je 1991. godine bio u radnoj obvezi, što znači da je morao biti na svom radnom mjestu. Druga zaduženja nije imao, osim što je bio član Štaba civilne zaštite Obrovac. Svjedok se nije mogao sjetiti tko je bio komandant Civilne zaštite u Obrovcu, a kada ga je predsjednica vijeća upitala je li to možda bio Branko Paravinja, isti je odgovorio da je moguće. Vezano uz smrt Mile Brkića, on o tome zna samo iz pričanja drugih. Nije mu poznato tko ga je ubio, a ni tko ga je pokopao.

Svjedok ALEKSANDAR MILIĆ zvani „ALEKSA“

Svjedok je izjavio da je u daljnjem srodstvu s II-okrivljenim Davorom Tošićem, odnosno da mu je Tošićeva majka Nada Badža u četvrtom stupnju srodstva. U pogledu ubojstva Mile Brkića naveo je da mu je o tome poznato samo iz pričanja drugih, no da ne zna ni tko je to učinio, a također ni točno vrijeme ni mjesto počinjenja.

Nakon što mu je predložen iskaz svjedoka Dragana Župana, svjedok je rekao da mu uopće nije jasno zbog čega je Marinko Ljubović tako govorio za njega.⁵

Čitanje iskaza ranije ispitanih svjedoka:

⁴ U skladu s citiranom odredbom rođaci okrivljenika u uspravnoj lozi oslobođeni su obveze svjedočenja.

⁵ Svjedok Dragan Župan je u svom iskazu naveo da mu je Marinko Ljubović rekao da mu je Aleksandar Milić zvani „Aleksa“ ispričao kako je Milu Brkića ubio sin Ljube Tošića.

Potom su uz suglasnost stranaka pročitani iskazi ranije ispitanih svjedoka⁶, osim iskaza svjedoka Dragana Župana, u odnosu na kojega je zastupnik optužbe inzistirao da ga se ponovno neposredno ispita na glavnoj raspravi.

Potom je konstatirano čitanje zapisnika s očevida i vršenje uvida u fotodokumentaciju očevida, nakon čega su u sudnicu pristupili vještaci.

RADE STOJADINOVIĆ, dipl. ing., stalni sudski vještak za oružje i balistiku

Dobio je na vještačenje 5 ispaljenih pušćanih čahura s upitom da utvrdi iz kojeg su oružja te čahure ispaljene. S obzirom na stanje u spisu, spominju se pištolj i automatska puška. Pojasnio je da ta dva oružja imaju dva sasvim drugačije mehanizme ispaljenja metaka, zbog čega ostavljaju sasvim drugačije mehaničke tragove na čahurama. Pri utvrđivanju iz kojega je oružja pucano on je pucao iz oba oružja na službenom vojnom strelištu i potom promatrao tragove na ispaljenim čahurama. Prilikom izrade svoga vještačkog nalaza i mišljenja imao je na uvidu zapisnik o ekshumaciji te iskaz vještaka dr. Dujelle. Na mantilu pokojnika prilikom ekshumacije 1997. godine uočeno je 5 rupa sprijeda, a prilikom očevida je na licu mjesta pronađeno 5 čahura, što sve upućuje na zaključak da je ispaljen kratki rafal iz automatske puške, i to tipa „Kalašnjikov“. Pucalo se s relativno male daljine od oko 2 metra i to u prednji dio tijela pokojnika, a ne u leđa. Prema zapisniku o ekshumaciji i kasnijem pregledu posmrtnih ostataka oštećenog proizlazi da je on u prednju stranu tijela zadobio 5 prostrijelnih rana, jer je na njegovom mantilu nađeno 5 ulaznih rupa. Vještak je pojasnio da kada se rafalno puca iz automatske puške, da tada dolazi do većeg rasipa pogodaka, što u konkretnoj situaciji nije bio slučaj, jer su se svi pogodci u mantil odnosno u tijelo oštećenika našli na relativno maloj površini.

Napomenuo je da se u spisu spominje ispaljenje 8 metaka iz pištolja marke „Zastava M-57“, tzv. „TT-ac“, te je konstatirao da zaista u spremnik ovoga pištolja stane 8 odgovarajućih metaka. Međutim, naknadnim očevidom pronađeno je 5 pušćanih čahura, koje su daleko veće od pištoljske čahure. Naposljetku je zaključio da je kritične zgrade došlo do pucanja iz pištolja, tada bi se spomenutim naknadnim pregledom mjesta događaja ondje pronašla barem jedna pištoljska čahura.

Vještak dr. JOSIP DUJELLA, spec. patolog

On je ekshumirao leš⁷ pokojnog Mile Brkića i proveo obdukciju na kosturu tijela, budući da je ono bilo već posve skeletirano, odnosno nestala su sva meka tkiva. Tijelo je pronađeno s raspadnutom odjećom te je vještak uočio 5 oštećenja veličine 1 do 1.5 cm na mantilu pokojnika, 1 oštećenje na vesti, 4 oštećenja na košulji te 1 oštećenje na lijevom rukavu sve odjeće. U pozivu za današnju glavnu raspravu dobio je na uvid balistički nalaz i mišljenje vještaka Rade Stojadinovića. S obzirom na oštećenja odjeće i nađene ozljede na kosturu on je zaključio da je na truplu postojala samo jedna strijelna rana i još jedna na lijevoj nadlaktici. Veći broj oštećenja odjeće u obliku defekata na mantilu i košulji objašnjava procesom truležnog raspadanja te kao posljedicu izjedanja crva odnosno ličinki muha. Budući da na odjeći nije našao oštećenja straga, on je zaključio da su navedena oštećenja s prednje strane ulazne strijelne rane, a isto tako da se radi o ustrijelnoj rani. Nadalje je zaključio da je u trenutku ozljeđivanja ozlijeđeni bio licem okrenut prema izvoru pucanja. Zrno metka on nije pronašao, jer je moguće da je metak prodro dublje u sam kralješak, a s obzirom da nije znao o kakvim se mecima

⁶ Svjedoci Marija Šoša, Ivan Šoša zvan „Dane“, Marko Marić, Mladen Brajnović, Josip Basletić, Manda Josić, Krešimir Vrkljan, Branko Dopuđa, Ana Jurjević, Nikola Dopuđa, Savo Zelić, Milorad Milić, Boro Čudo, Marinko Ljubović zvan „Braco“, Borislav Čudo zvan „Bore“, Bogdan Gagić, Miloš Olujić, Radivoj Paravinja, Đorđe Jelić, Jovan Dopuđa, Nedeljko Vukšić, Miloš Oluić, Milenko Dopuđa, Boško Gagić, Milenko Gagić, Radomir Paravinja, Milivoj Radmilović zvan „Mičo“, Petar Milić, Petar Nanić, Branko Paravinja. Svi su oni u bitnom naveli da su čuli za ubojstvo Mile Brkića, no da ne znaju tko je to počinio. Svjedok Boško Gagić je naveo da je on za vrijeme rata radio u policiji te da je kritičnog dana u prijepodnevnim satima k njemu u PP Obrovac došao Mile Brkić, kojom prilikom se isti žalio na vojsku da mu je ušla u kuću i da toče njegovo vino. On je zaprimio njegovu prijavu te je ovaj otišao, da bi za nekih pola sata stigla vijest da je Mile Brkić ubijen. On je ondje uputio tehničara Vukšića. Budući da je bilo ratno vrijeme, nisu imali na raspolaganju istražnog suca. Počinitelj ubojstva Mile Brkića tada nije pronađen.

⁷ Dana 22. siječnja 1997. godine je obavio ekshumaciju leša, a zatim je kao vještak patolog ispitan na glavnoj raspravi 27. studenog 1997. godine

radi u nalazu je iznio i mogućnost da se metak raspisnuo u male komade, koji nisu bili vidljivi između tih raspadnutih dijelova odjeće i kostura. S obzirom da je od pokojnika ostao samo kostur, on je mogao utvrditi samo ozljede na njemu. Naveo je i da ne isključuje mogućnost da je bilo još strijelnih ozljeda, ali u mekim tkivima na nepokrivenim dijelovima tijela, kao što su vrat i šake. Isto tako, od hlača pokojnika su pronađene samo raspadnute krpe, tako da on ne može isključiti mogućnost da su na njegovim nogama postojale strijelne ozljede na mekim tkivima, no on to nije mogao utvrditi.

Nakon saslušavanja vještaka patologa, **vještak balističar** je naveo da on s balističkog aspekta ne može navesti ništa što već nije naveo u svom nalazu i mišljenju. U slučaju da je riječ o pogocima u leđa oštećenika, glede njegovog nalaza o udaljenosti pucanja te oružja iz kojega su meci ispaljeni sve ostaje isto. Napomenuo je da je on pri izradi svoga nalaza i mišljenja imao u vidu konstataciju zapisnika o vještačenju da je na mantilu bilo 5 oštećenja.

Vještak patolog je potom podsjetio da je on, doduše, pronašao 5 oštećenja na mantilu, no da je rekao da temeljem toga ne može zaključiti da je svih 5 oštećenja posljedica prostrijela.

Na to je **vještak balističar** odgovorio da on iz dugogodišnjeg iskustva zna, što je potvrdio i današnjim iskazom, da nije uobičajeno da osoba u koju se puca primi 5 pojedinačnih metaka i pri tom ostane stajati na nogama. Pojasnio je da s obzirom na širinu ljudskog torza od oko 30 do 35 cm, a u konkretnom slučaju su na tom području zadani pogodci, odnosno primijećena oštećenja mantila, on zaključuje da su ta oštećenja-rupe najvjerojatnije nastala od ulaska projektila i kratkog rafalnog pucanja.

Vijeće je donijelo rješenje da se neposredno kao svjedok ispita Dragan Župan, dok je prijedlog zastupnika optužbe da se ispita kao svjedok Vladimir Virovac odbijen s obrazloženjem da u spisu postoji podatak kad je I.-optuženik lišen slobode, kad je protiv njega određen pritvor te kad je doveden kod istražnog suca, na koje okolnosti je optužba predlagala njegovo saslušavanje.

Glavna rasprava je odgođena za 02. studenoga 2010. godine u 10,00 sati.

02. 11. 2010. – izvještaj s glavne rasprave

Izvještava: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava

Suđenje prate i: Nenad Marić – OSCE, Božica Svilčić – „Slobodna Dalmacija“, Anđela Marić – „TV VOX“, Minja Gugić – „Zadarski list“

NASTAVAK DOKAZNOG POSTUPKA

Na današnjem ročištu u nastavku dokaznog postupka kao svjedok je saslušan Dragan Župan, dok svjedok Marinko Ljubović, pozvan preko PU šibensko-kninske, nije pristupio sudu. Policija je izvijestila sud da se isti nalazi u Republici Srbiji.

Svjedok DRAGAN ŽUPAN

On je već tri puta bio saslušan kao svjedok, i to jednom u istrazi i dva puta na glavnoj raspravi.

Predsjednica vijeća mu je prvo pročitala njegov iskaz iz istrage u kojemu stoji da on poznaje oba optuženika, a da je poznavao i pokojnog Milu Brkića. Također je naveo da je on tijekom Domovinskog rata živio u Obrovcu, no da su ga Srbi zarobili i odveli na prisilni rad u Modrino Selo, gdje je zapovjednik bio Aleksa Milić. Ondje mu je Marinko Ljubović rekao da je njemu Aleksandar Milić ispričao da je Milu Brkića ubio sin Ljube Tošića.

Danas je u svom svjedočkom iskazu naveo da je on Hrvat te da je prije rata živio u Kruševu i Obrovcu, a radio je u Dalmatinskim rudnicima boksita, i to na više radnih jedinica gdje su bili rudnici – u Obrovcu, Drnišu i Modrinom Selu. Pojašnjavajući svoje životne prilike u vrijeme rata na području tzv. SAO Krajine iskazao je da ga je policija gotovo svaki drugi dan odvodila s radnoga mjesta u Modrinom Selu u Knin, a onda bi ga putem isprebijali i izbacili van iz automobila. Razlozi za to su bili beznačajni, bilo je dovoljno da netko u njega upre prstom i tada bi ga odveli. To je trajalo od početka rata pa do VRA „Oluja“, kada je morao otići u Srbiju. Upitan zbog čega je morao, svjedok je odgovorio: „Biste li vi otišli da vam netko stavi automatsku pušku na vrat?“ Dok je boravio u Srbiji, nije ni na koji način komunicirao ni s Aleksandrom Milićem, a ni s Marinkom Ljubovićem. U Hrvatsku se vratio u travnju 1996. godine.

Pojasnio je da kada je u istrazi rekao da je Aleksandar Milić bio zapovjednik u Modrinom Selu, da je pri tom mislio kako je on bio upravnik pogona rudnika, a ujedno je bio i tehnički direktor svih radnih jedinica u Dalmatinskim rudnicima boksita, s time što je za vrijeme rata radila samo ova radna jedinica u Modrinom Selu. Svjedok je iskazao da je on prije rata u poduzeću vršio dužnost tehničkog direktora te da je u ratu smijenjen zbog toga što je Hrvat, a da je na njegovo mjesto postavljen Aleksandar Milić, koji je i prije radio u istom poduzeću, a imao je i završen fakultet zaštite na radu. Aleksandar Milić je Srbin, njih dvojica nisu ni u dobrim ni u lošim odnosima, odnosno pozdrave se kad se sretnu.

Naveo je da je Marinko Ljubović, po narodnosti Srbin, bio evidentičar u Dalmatinskim rudnicima boksita, a četiri godine prije rata svjedok je radio s njim u istoj radnoj jedinici. Sjeća se da su u Modrinom Selu imali kancelarije koje su bile u kontejnerima. On je bio u jednom kontejneru, a Marinko Ljubović u drugom. Jedne zgrade, no ne može se sjetiti kada je to bilo, Ljubović je bio kod njega u kontejneru kada je naišao Davor Tošić, obučen u maskirnu uniformu, i tada mu je Ljubović rekao da je taj Tošić ubio Milu Brkića. Osim te priče svjedok o ubojstvu Mile Brkića nije ništa drugo čuo.

Kada mu je predočen dio njegovog ranijeg iskaza u kojem je naveo da je čuo „da je Davor Tošić ubio Milu Brkića iz osвете zbog toga što je neki njegov Stojan Ušljebrka poginuo u borbi za Kruševo početkom Domovinskog rata“, svjedok je odgovorio da se ne može sjetiti tko bi mu tako govorio, no zna da mu ovo vezano uz motiv ubojstva Mile Brkića zasigurno nije ispričao Marinko Ljubović.

Zaključno je naveo da on ostaje pri svom svjedočkom iskazu, kojega je dao na glavnoj raspravi dana 10. svibnja 2002. godine.

Novi dokazni prijedlozi

Zastupnik optužbe je naveo da iz obdukcijiskog zapisnika, sačinjenoga po vještaku patologu dr. Dujelli, proizlazi da prilikom pregleda ostataka tijela Mile Brkića nisu konstatirane prostrijelne rane na odjeći pokojnika, iako je prema nalazu vještaka balističara pucano iz automatske puške, pa da je to neprihvatljivo s obzirom na silinu pucanja automatske puške, iako su konstatirane ulazne rane odnosno oštećenja na odjeći. S obzirom da je I.-opt. Jurjević iskazao da je II.-opt. Tošić u tijelo pokojnika ispalio više hitaca iz pištolja marke tzv. „TT-AC“, koje oružje ima znatno manju probojnu moć od automatske puške, te da zbog toga nije došlo do prostrijelnih rana, a time i oštećenja odjeće, optužba smatra da je nužno provesti ekshumaciju, u cilju provjere obrane I.-optuženika, odnosno pronalaženja eventualnih zrna te utvrđenja kojem oružju ona pripadaju. Nadodao je da nije isključeno da će se pri tom pronaći i drugi materijalni tragovi, s obzirom da je vještak patolog temeljem oštećenja kostiju pokojnika dozvolio mogućnost pronalaženja komadića raspadnutog zrna od kojega su nastale smrtnе posljedice. Također smatra da bi vještaka balističara trebalo ispitati na slijedeće okolnosti: zbog čega na odjeći pokojnika nisu utvrđena prostrijelna oštećenja ako je smrt nastupila djelovanjem automatske puške, a s obzirom na njena svojstva.

Branitelj I.-optuženika i branitelj II.-optuženika suglasno su se usprotivili navedenom dokaznom prijedlogu optužbe, podsjetivši kako je ekshumacija pokojnika obavljena 22. siječnja 1997. godine te konstatirajući kako je vrlo upitno bi li se s obzirom na protek vremena mogli tom radnjom pronaći novi dokazi. Po mišljenju obrane vještak patolog dr. Dujella dao je smislene zaključke u pogledu načina nanošenja ozljeda Mili Brkiću. U odnosu na balističko vještačenje obrana je mišljenja da je vještak balističar potvrdio navode ključnog svjedoka Milivoja Radmilovića te da je sukladno pravilima

struke, bez ikakvih dvojbi, dao odgovore na sva važna pitanja: o načinu nanošenja ozljeda sada pokojnom Mili Brkiću, o oružju iz kojega je pucano, koje je streljivo korišteno itd. Zbog svega navedenog obrana je predložila da se prijedlog optužbe za provođenjem ponovne ekshumacije odbije kao nepotreban.

Vijeće je donijelo rješenje da će zatražiti od vještaka patologa dr. Dujelle da se očituje o dokaznom prijedlogu optužbe i primjedbama obrane te o eventualnoj mogućnosti pronalaska tragova na koje ukazuje optužba, a nakon toga i mišljenje vještaka balističara dipl. ing. Stojadinovića. Tek potom će vijeće donijeti odluku o prijedlogu zastupnika optužbe.

Današnja glavna rasprava je odgođena na neodređeno vrijeme, a iduća će biti zakazana nakon što se obave prethodne radnje.

Zapažanja:

1. *Čitanje iskaza kojega je svjedok dao na nekom ranijem ročištu prije nego što ga se sasluša na aktualnom ročištu na koje je iznova pozvan da u svojstvu svjedoka bude ispitan o istom događaju protivi se odredbi čl. 327. ZKP-a, koja se odnosi na čitanje ranijih iskaza, a glasi:*

„Ako je svjedok ili vještak na prijašnjem ispitivanju naveo činjenice kojih se više ne sjeća ili ako odstupi od svojega iskaza, predočit će mu se prijašnji iskaz, odnosno upozorit će se na odstupanje i upitati će se zašto sada iskazuje drukčije, a prema potrebi pročitat će se njegov prijašnji iskaz ili dio tog iskaza.“

Na današnjem ročištu svjedok Dragan Župan nije od strane vijeća pozvan da prvo u slobodnom izlaganju iznese sve što mu je o predmetnom događaju poznato, pa mu tako nije dana ni mogućnost da odstupi od svojeg ranijeg iskaza, nego mu je odmah nakon uzimanja osobnih podataka i izricanja upozorenja pročitao njegov raniji iskaz dan istražnom sucu.

2. *Upitan zbog čega je nakon VRA „Oluja“ morao iz Republike Hrvatske otići u Republiku Srbiju svjedok Dragan Župan je odgovorio pitanjem: „Biste li vi otišli da vam netko stavi automatsku pušku na vrat?“ te se vijeće zadovoljilo takvim odgovorom i nije tražilo dodatna pojašnjenja, što po našem mišljenju nije prihvatljivo. Ostalo je nejasno da li je uopće te, ako jest, tko je, kada i pod kojim okolnostima svjedoku prijetio automatskom puškom.*
3. *Konstataciju zastupnika optužbe da bi vještaka balističara trebalo ispitati na okolnosti zbog čega na odjeći pokojnika nisu utvrđena prostijelna oštećenja ako je smrt nastupila djelovanjem automatske puške, a s obzirom na njena svojstva, smatramo zakašnjelom, budući da je vještak balističar saslušan na prošlom ročištu. Time se iznova jasno potvrđuje ispravnost stava naših organizacija da na predmetima ratnih zločina trebaju raditi specijalizirani državni odvjetnici, koji će biti bolje educirani o toj tematici te će brže razumjeti pojmove provedenih vještačenja i biti sposobni pravovremeno postavljati pitanja bitna za rasvjetljavanje svih okolnosti kritične situacije, što bi bilo u skladu s načelom traženja materijalne istine i načelom efikasnosti kaznenog postupka.*

24. svibnja 2011. – izvještaj s glavne rasprave

Izvjestava: Martina Klekar - Građanski odbor za ljudska prava

Suđenje prate i: Jelena Borić – Ured OEES-a u Zagrebu, Anđela Marić – „TV VOX“, unuci pok. Mile Brkića

Zbog proteka vremena dužeg od dva mjeseca od dana održavanja posljednjeg ročišta, glavna rasprava je počela iznova. Predsjednica vijeća ukratko je iznijela dosadašnji tijek rasprave, nakon čega je nastavljen dokazni postupak.

Svjedoci DRAGICA JURJEVIĆ i MIRKO LUKIĆ

Iskazali su istovjetno kao na ročištu održanom dana 27. listopada 2010. godine.

Stranke su se suglasile s tim da se iskazi do sada ispitanih svjedoka te nalazi i mišljenja vještaka pročitaju.

Predsjednica Vijeća je potom konstatirala da se **čitaju iskazi svjedoka:** Marije Šoša, Ivana Šoša zvanoga „Dane“, Marka Marića, Mladena Brajnovića, Josipa Basletića, Mande Josić, Krešimira Vrklijana, Branka Dopuđe, Ane Jurjević, Nikole Dopuđe, Save Zelića zvanoga „Sakan“, Milorada Milića, Bore Čude, Borislava Čude zvanoga „Bore“, Bogdana Gagića, Miloša Olujića, Radivoja Paravinje, Đorđa Jelića, Jovana Dopuđe, Nedeljka Vukšića, Miloša Oluća, Milenka Dopuđe, Boška Gagića, Milenka Gagića, Radomira Paravinje, Milivoja Radmilovića, Petra Milića, Petra Nanića, Branka Paravinje, Dragana Župana, Marinka Ljubovića i Danice Jurjević, iskaz svjedoka – oštećenika Grge Brkića te nalazi i mišljenja vještaka patologa dr. Josipa Dujelle i vještaka balističara dipl. ing. Rade Stojadinovića te njegova nadopuna vještačenja.

Konstatirano je čitanje vojne dokumentacije 4. brigade, komande Kriznog štaba Općine Obrovac i Komisije za sanaciju terena te zapisnika o očevidu s dokumentacijom iz Državnog arhiva u Zadru od 30. studenog i 02. prosinca 2010. godine.

Dokazni prijedlozi

Zastupnik optužbe je izjavio da, bez obzira na nalaze i mišljenja te dopune mišljenja vještaka patologa i vještaka balističara, i dalje ostaje kod prijedloga da se provede druga ekshumacija tijela pok. Mile Brkića. Obrazložio je da je to stoga jer postoji dužnost kontroliranja obrane koju je dao I.-opt. pred istražnim sucem, što nije moguće učiniti bez te druge ekshumacije. Također je predložio da se još jedanput provede očevid na licu mjesta, a radi eventualnog pronalaska čahura koje potječu od pištolja tzv. TT-AC, cal. 7,62 mm, o kojemu govori I.-optuženik u svojoj obrani od 27. svibnja 1997. godine pred istražnim sucem.

Branitelj I.-optuženika i branitelj II.-optuženika su se usprotivili ovom dokaznom prijedlogu, suglasno ustvrdivši da ih smatraju suvišnima, jer je u ovom kaznenom postupku provedeno dovoljno dokaza na temelju kojih se može provjeriti obrana I.-optuženika i izvesti zaključak o njegovoj krivnji.

Odluka Vijeća

Nakon kratkog vijećanja Vijeće je odbilo navedene dokazne prijedloge optužbe.

Pročitani su podaci iz kaznene evidencije za optuženike nakon čega se pristupilo ispitivanju optuženika.

OBRANA I.-OPTUŽENOG MILANA JURJEVIĆA

U svojoj obrani na današnjem ročištu I.-optuženi je izjavio da on nije počinio djela za koja ga se optužnicom tereti te da je optužnica sastavljena na temelju onoga što je on izjavio prilikom ispitivanja u policiji, kojom prilikom je, pod prijetnjom oružjem, bio prisiljen tako iskazivati. Ne sjeća se tko mu je prijetio, bilo je više policajaca tada u postaji. Policajci koji su ga ispitivali bili su u civilnoj odjeći, više puta su mu govorili što da kaže kod istražnog suca i kako da opiše ovaj događaj, te su mu zaprijetili da će ga ubiti ako tako ne učini. Također su mu spominjali imena osoba koja su kritičnog dana navodno bila s njim, no on nije poznao niti danas poznaje Davora Tošića, Savu Zelića, Jovu Dopuđa ni Milorada Milića. Iz policije u Obrovcu tada je poslan kod istražnog suca u Zadar, gdje je, uslijed navedenih prijetnji, govorio jednako kao i u policiji u Obrovcu.

Kod istražnog suca ga nitko nije prisiljavao da iskazuje na određeni način. Ne sjeća se sada svega, jer je u depresiji bio i prilikom toga ispitivanja i sada, pije lijekove za živce i psihički se slomio od svega ovoga, a u pritvoru se pokušao objesiti. Nije stavio primjedbu na svoj iskaz dan kod istražnog suca, a da li je to učinio njegov branitelj, on to ne zna. Dok je bio u pritvoru, plašio se da mu netko nešto ne učini kada izađe, a strah ga je i danas.

OBRANA II.-OPTUŽENOG DAVORA TOŠIĆA

Stranke su se suglasile da se pročita obrana II.-optuženika koju je dao zamolbenim putem.

Stranke nisu imale daljnjih dokaznih prijedloga te je Vijeće konstatiralo da **je dokazni postupak dovršen.**

Iduće ročište je određeno za **08. lipnja 2011. godine u 09,00 sati**, kada će stranke iznijeti svoje završne govore.

7. lipnja 2011. godine – završni govori stranaka i objava presude

*Izveštava: Maja Kovačević Bošković - Građanski odbor za ljudska prava
Suđenje prate i Nenad Marić – Ured OEES-a u Zagrebu, predstavnici medija.....*

Završni govor zastupnika optužbe

U svom završnom govoru zastupnik optužbe podsjetio je kako je okrivljeni Jurjević još prilikom ispitivanja kod istražnog suca opisao sve pojedinosti inkriminiranog događaja navodeći kako je Davor Tošić, a potom i on, pucao u pok. Milu Brkića.

Tvrđnja okrivljenika da je taj iskaz dan pod prijetnjom djelatnika policije je neprihvatljiva, posebno imajući u vidu da se okrivljenik po povratku u Hrvatsku sam prijavio djelatnicima policije te opisao inkriminirani događaj na isti način kako je to učinio i u istrazi.

Tijekom postupka, a ni u ranijim postupcima, nisu utvrđene neke okolnosti koje bi ukazivale da je na okrivljenika vršen pritisak radi davanja obrane na način kako ju je ranije iznio.

Zastupnik optužbe je na kraju istaknuo kako i dalje egzistira priznanje I-okrivljenog Jurjevića koji je između ostalog teretio II-okr. Tošića. Predložio je da se okrivljenici proglase krivima i da im se izreknu odgovarajuće kaznene sankcije.

Završni govor branitelja I-optuženika

Naveo je kako nije dokazano da je I-optuženik zajedno sa II-optuženikom počinio kazneno djelo iz čl. 120. OKZRH.

Prilikom prvog ispitivanja u policiji, a potom i kod istražnog suca, I-optuženi je priznao izvršenje kaznenog djela i to na način da je II-optuženi pucao u pok. Milu Brkića s leđa, a pošto je pokojni Mile Brkić pao da je naknadno i I-optuženi iz svoje poluautomatske puške ispalio 3 metka i to u gornji dio tijela pokojnika dok je on ležao potrbuške.

Obrana smatra da priznanje I-optuženika nije podkrijepljeno niti jednim materijalnim dokazom te kako sud takvu obranu svakako treba odbaciti. Njegovo priznanje kako je pucao u pokojnog Milu Brkića ne uklapa se u objektivni nalaz i mišljenje vještaka patologa o položaju oštećenog u trenutku zadobivanja ozljeda i broja ozljeda. Posebno se eliminiraju poluautomatska puška kao i pištolj marke „tetejac“ kao sredstva izvršenja kaznenog djela. Dodao je i kako je vještak patolog odbacio tvrdnju iz iskaza I-optuženog Jurjevića da je II-opt. pokojnom Mili Brkiću pucao s leđa.

Prema mišljenu obrane nagli obrat u postupku nastao je prilikom očevida koji je obavljen po iskazu svjedoka Milivoja Radmilovića. Na licu mjesta izvršena je svojevrsna rekonstrukcija događaja. Taj svjedok je u detalje opisao tijek događaja. Također, on je još 1997. godine ispričao sinu pok. Mile Brkića, Grgi Brkiću, da je njegova oca ubio Mile Berber zvani „Žilavi“.

Nakon izvršenog očevida sud je naložio i provođenje balističkog vještačenja. Sudski vještak za oružje i balistiku u svom je nalazu i mišljenju naveo da je kritične zgrade ispaljeno 5 metaka iz automatske

puške te kako prema materijalnim tragovima nađenim na licu mjesta (čahure) niti jedan od optuženika nije pucao u oštećenog Milu Brkića. Poluautomatska puška i pištolj „tetejac“ nisu bili sredstvo izvršenja djela.

Na kraju svog završnog govora branitelj je dodao da je I-optuženik osoba sniženih intelektualnih sposobnosti, na nivou lake mentalne retardacije, sklon povlačenju u sebe, pa nije čudno da je podložan utjecaju drugih u smislu da mu se sugerira određena priča koju bi on kasnije ispričao.

Naglasio je i činjenicu kako nitko od ispitanih svjedoka kao niti rodbina pokojnog Mile Brkića nije teretila I-optuženika za počinjenje ovog kaznenog djela.

Predložio je da sudsko vijeće oslobodi I-optuženika od optužbe budući da nema dokaza da je on zajedno sa II-optuženikom počinio kazneno djelo.

Završni govor branitelja II optuženika

Branitelj II-optuženika naveo je kako je nakon niza provedenih dokaza, a naročito nakon provedenih vještačenja, balističkog i patološkog, očito kako nema dokaza da je II-optuženi Davor Tošić počinio kazneno djelo za koje ga se tereti.

Iz rezultata balističkog vještačenja proizlazi da na mjestu ubojstva nisu pronađene čahure metaka pištolja te da su strijelne rane oštećeniku bile zadane mecima iz automatske puške.

Optužnica se temelji na iskazu I-opt. Milana Jurjevića danog pri njegovom ispitivanju kod istražnog suca. Taj iskaz on je opovrgnuo s obrazloženjem da je dan pod prisilom policije.

Obzirom na postojeće materijalne dokaze koje su analizirali vještaci i koji upućuju na određeni slijed događaja tempore criminis, isti smatraju iskaz I-optuženika nevjerodostojnim iskazom, a time se potvrđuje i teza obrane o tome da ne postoje dokazi o krivnji II-optuženika.

Svi svjedoci svjedočili su o svojim saznanjima po čuvenju i priči bez da je itko izravno teretio II-optuženika.

Branitelj je predložio da se II-optuženika osloboditi od optužbe.

Presuda

I-opt. Milan Jurjević i II-opt. Davor Tošić **oslobodeni su od optužbe** da su dana 19. prosinca 1991. godine u Kruševu u predjelu zvanom Karamarkuša, tijekom oružanog sukoba između bivše tzv. JA i srpskih paravojnih postrojbi i oružanih snaga RH, kao pripadnici tzv. 4. lake obrovačke brigade vojske tzv. RSK, projektilima iz vatrenog oružja lišili života pok. Milu Brkića na način da je II-optuženi Davor Tošić u Milu Brkića ispalio više metaka, a kada je on pao na zemlju i počeo jaukati I-opt. Milan Jurjević iz svoje poluautomatske puške u Milu Brkića ispalio još tri projektila od čega je on na mjestu ostao mrtav, a potom su se u kamionu udaljili ostavivši mrtvo tijelo na mjestu zločina.